

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3Csp/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822200123
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8822200123.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v spore žalobkyne: O. U., R.. XX. XX. XXXX, T. D. I. XXX, XXX XX I., zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko so sídlom Ul. Sov. Hrdinov 163/66, 069 01 Svidník, IČO: 31954448 proti žalovanému: 365.bank, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpenému: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o. so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, t a k t o

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere dostupná pôžička č. 2574764709 zo dňa 15. 12. 2009, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dostupná pôžička č. 2574764709 zo dňa 15. 12. 2009 v časti (3) Zmluva o úvere a záverečné ustanovenia, bod (7) v znení :“Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, sa budú rozhodovať v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dostupná pôžička č. 2574764709 zo dňa 15. 12. 2009 v Obchodných podmienkach pre úver, v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 4.6 v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) sankčný úrok (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobkyni sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle výroku tohto rozhodnutia, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobkyňa podanie žaloby odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila spotrebiteľskú zmluvu. Ide o Zmluvu o úvere dostupná pôžička, č. 2574764709, zo dňa 15. 12. 2009 (ďalej len „Zmluva“). Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000,- eur, ktorý som sa zaviazala žalovanému zaplatiť v 30 mesačných splátkach vo výške 46,- eur. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 25 %,

RPMN vo výške 31,55 % a priemerná RPMN vo výške 48,96 %. Žalovanému na tento úver uhradila sumu v celkovej výške 1.084,25 eura. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú som uzatvorila ako spotrebiteľka so žalovaným, dodávateľom finančnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva musí obsahovať náležitosti podľa 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“). Podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 písm. j/ZoSÚ). Zmluva neobsahuje správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 31,55 %. Predkladám výpočet RPMN, podľa oficiálnej internetovej interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR, z Portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR, ktorá vyžaduje aj zadanie dátumu uzatvorenia zmluvy. Podľa tejto oficiálnej kalkulačky MF SR je hodnota RPMN 28,93 %. Nesprávne uvedenie výšky RPMN má ten istý dôsledok ako neuvedenie RPMN. V Zmluve je tiež uvedená nesprávne celková výška nákladov 375,31 eura. Celková výška nákladov predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú má spotrebiteľ na úver skutočne zaplatiť (výška mesačnej splátky x počet splátok), čo predstavuje v danom prípade sumu 1 380,- eur (46,- eur x 30) a výškou poskytnutého úveru 1 000,- eur. Skutočná celková výška nákladov je preto správne 380,- eur. Podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ, Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže Zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. j/ZoSÚ, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Aj keby úver nebol bezúročný a bez poplatkov z dôvodov uvedených vyššie, tak v úverovej zmluve je uvedená výška ročnej úrokovej sadzby 25 %. V tejto súvislosti poukazujem na priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov, v decembri 2009, vo výške 11,42 % p. a. Z uvedeného vyplýva, že úrok stanovený veriteľom v úverovej zmluve je viac ako dvojnásobne vyšší. Výška úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. V opačnom prípade je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31. júla 2009). Vzhľadom na uvedené považujem ročnú úrokovú sadzbu uvedenú v Zmluve o úvere dostupná pôžička, č. 2574764709, zo dňa 15. 12. 2009 vo výške 25 %, za absolútne neplatnú. Podľa § 11 ods. 4 ZoSÚ: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou“. Z ustanovenia § 11 ods. 4 ZoSÚ vyplýva, že spotrebiteľ má vždy právo žiadať, aby súd posúdil či je úver bezúročný a bez poplatkov výrokom rozsudku, a to bez ohľadu na to, či by inak mohol túto otázku posúdiť len ako otázku predbežnú. Podľa § 53 ods. 1 OZ „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, uvedenú v časti (3) Zmluva o úvere a záverečné ustanovenia, bod (7), v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, sa budú rozhodovať v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“ V spotrebiteľských úveroch je neprijateľným dojednanie, ktorým sa zmluvné strany dohodnú riešiť všetky spory vyplývajúce z úverovej zmluvy výlučne pred rozhodcovským súdom, vopred vybraným dodávateľom, a následne by rozhodnutie tohto rozhodcovského súdu malo slúžiť ako exekučný titul. Rozhodcovská zmluva vo svojich dôsledkoch spôsobuje, že o právach a právom chránených záujmoch spotrebiteľa rozhodne súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou, teda bez súdnej kontroly zmluvných podmienok. Takáto zmluvná podmienka vytvára materiálnu disproporciu v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa vopred vzdáva svojich práv, vyjadriť nesúhlas s rozhodcovskou doložkou a zhoršuje si tým svoje zmluvné postavenie. Nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 15Csp/5/2021, zo 16. 09. 2021, ktorým bola za neprijateľnú určená obdobná zmluvná podmienka priamo vo vzťahu k žalovanému a na množstvo rozhodnutí, ktorými bola predmetná zmluvná podmienka určená za neprijateľnú voči žalovanému ešte pod obchodným menom Poštová banka, a. s., ako napr. rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 8Csp/198/2019, zo 14. 08. 2020, potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 16CoCsp/13/2020, z 31. 05. 2021, alebo rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16Csp/73/2020, zo 06. 10. 2020, potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19CoCsp/55/2020, z 10. 06. 2021. Naviac, poukázala aj

na nález Ústavného súdu SR, zo dňa 11. 06. 2019, sp. zn. III. ÚS 438/2018, z ktorého vyplýva, že pre platnosť rozhodcovskej zmluvnej doložky v spotrebiteľských veciach sa vyžaduje, aby mala ako spotrebiteľ možnosť vyjadriť s ňou pri uzatváraní zmluvy nesúhlas tak, aby v prípade vyznačenia nesúhlasu vzájomné spory v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bol príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Zmluva obsahuje ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku, uvedenú v Obchodných podmienkach pre úver, v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 4.6, v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzovníka (2) sankčný úrok (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.“ Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať moje platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a bez ohľadu na moju vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi mnou a žalovaným, pokiaľ ide o započítavanie mojich platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanému postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie mojich platieb sa tak stáva pre mňa netransparentné. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ). O neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky a priamo vo vzťahu k žalovanému, už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Svidník, sp. zn. 7Csp/7/2018, zo dňa 24. 01. 2019, ktorý potvrdil Krajský súd Prešov, sp. zn. 2Co/60/2019, zo dňa 26. 08. 2019. Z rozsudku Okresného súdu Svidník vyberám odôvodnenie 45.: „Uvedené zmluvné ustanovenie poskytlo žalovanej v priamom rozpore s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka možnosť započítať platby žalobkyne aj na iný účel, ako je prioritné splácanie istiny. Táto zmluvná podmienka založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s generálnou klauzulou uvedenou v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná podmienka, ktorej neplatnosť súd vyhlásil, znamenala odchylenie od ustanovenia Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ má oprávnený záujem na prioritnom splácaní istiny, pričom žalovaná uprednostila vlastné ekonomické záujmy v neprospech spotrebiteľa.“ To isté sa týka aj rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16Csp/80/2018, zo dňa 15. 11. 2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/25/2019, zo dňa 27. 08. 2019, z ktorého vyberám: odôvodnenie 14.: „Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď vyhovel žalobe v časti o určenie konkrétnej zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o úvere č. 2949446110 z 23. 11. 2010, v Obchodných podmienkach, článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 5.6 v presnom znení za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd jednoznačne súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že išlo o vopred pripravený text veriteľa, kedy absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť platby na iný účel, ako je splatenie istiny úveru. Išlo o podmienku, ktorá nebola individuálne dohodnutá a predstavuje ľubovôľu dodávateľa započítať platby na iný účel ako boli určené, čo jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v spotrebiteľských vzťahoch v neprospech spotrebiteľa.“ - odôvodnenie 15.: „Vo vzťahu k vysloveniu neprijateľnej zmluvnej podmienky súdom prvej inštancie odvolací súd ešte uvádza, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa, totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietat' nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offa takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offa nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak takúto podmienku považuje za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia, s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomuto namieta (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 04. 06. 2009, PANNON GSM, C-243/08, 20091-04713).“ Nakoľko o neprijateľnosti predmetných zmluvných podmienok bolo právoplatne rozhodnuté, ako na to poukázala vyššie, dala do pozornosti publikáciu, Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 635 - 636 s. : „Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenie v rozpore so zákonom. „čo

podľa jej názoru, analogicky platí aj v prípadoch ak súd už o neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky rozhodol, na základe žaloby podanej spotrebiteľom.

3. Právny zástupca žalovaného so žalobou nesúhlasil a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s podstatným obsahom listín, a to: žalobou spolu s prílohami na čl. 1 - 40, zmluvou o úvere Dostupná pôžička na čl. 5, vyjadrením žalovaného na čl. 49 - 55, spolu s prílohami až na čl. 61, replikou žalobkyne k vyjadreniu žalovaného na čl. 70 - 73, s prílohami až na čl. 87, duplikou žalovaného na čl. 93 -96, obsahom zápisnice zo dňa 07.12.2022.

5. Na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav vecí:

6. Dňa 14. 12. 2009 uzatvorili žalobkyňa ako dlžník a žalovaný ako veriteľ Zmluvu o úvere Dostupná pôžička č. 2574764709, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 1.000,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 30 mesačných splátkach po 46,00 eur, počnúc dňom 15. 01. 2010, pri výške úrokovej sadzby 25,00 % ročne, RPMN 31,55 % a priemernej RPMN na trhu 46,96 %. Dátum konečnej splatnosti bol stanovený na deň 15. 06. 2012. Celková výška nákladov predstavovala sumu 375,31 eur. Údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú bola žalobkyňa povinná zaplatiť, v zmluve nebol uvedený.

7. Právny zástupca žalovaného vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 20. 01. 2022 uviedol, že dňa 14. 12. 2009 spísala žalobkyňa v prítomnosti zamestnanca žalovaného (do 02. 07. 2021 podnikajúci pod obchodným menom Poštová banka, a. s.) žiadosť o poskytnutie úveru, v ktorej žiadala od žalovaného úver vo výške 1.000,- eur (30.126,- Sk). Žalovaný následne s odbornou starostlivosťou a najmä v súlade s pôvodným zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom do 31. 12. 2009 (ďalej len „ZoSÚ“), pristúpil k vizuálnej kontrole a overení predložených dokumentov: žiadosť o dostupnú pôžičku, zmluva o úvere, žiadosť o šikovnú rezervu, fotokópia občianskeho preukazu, potvrdenie o výške príjmu, nie staršie ako 30 dní, rozhodnutie o priznaní dôchodku, potvrdenie pošty, že klient dôchodok poberá, potvrdenie o trvalom pobyte doklad: SIPO, faktúra za elektrinu, faktúra za plyn, faktúra za vodné/stočné, faktúru za telefón, mobil (nie staršie ako 3 mesiace), výpis z účtu a z úverových krát (YES, AURA, OK, QAUTRO), preberací protokol z pošty. Po dôkladnom preskúmaní a akceptácii žiadosti, uzavrel žalovaný dňa 15. 12. 2009 so žalobkyňou, zmluvu o úvere č. 2574764709 (ďalej len „zmluva o úvere“). Na základe tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal, že žalobkyňi poskytne úver vo výške 1.000,- eur. V čl. 3 zmluvy o úvere boli prehľadne uvedené najmä: výška schváleného úveru (1.000,- eur), počet mesačných splátok (30) a ich výška (46,- eur), úroková sadzba (25 % p. a.), dátum konečnej splatnosti úveru (15. 06. 2012), RPMN (31,55 % p. a.), ako aj celková výška nákladov, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (375,31 eur). Zmluvný vzťah sporových strán trval až dokým žalobkyňa dňa 23. 04. 2010 dobrovoľne splatila celý zostatok úveru. Počas trvania úverového vzťahu pritom nerozporoval žiadnu náležitosť zmluvy o úvere ani iné dohodnuté podmienky. Nevyužil ani možnosť odstúpiť od zmluvy o úvere, nepodal reklamáciu alebo sťažnosť na príslušný orgán dohľadu. Viac ako jedenásť rokov (!) po splatení úveru, na základe čoho de iure došlo k zániku peňažného záväzku žalobcu splnením (§ 559 ods. 1 OZ) sa podaná žaloba o určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere zo dňa 20. 01. 2022, javí ako špekulatívna a šikanózna. Žalobca totiž už zjavne nemá záujem na náprave vytýkaných nedostatkov (existenciu ktorých zásadne odmietame). O nepoctivej motivácii žalobcu svedčí aj skutočnosť, že sa nepokúsil odstrániť domnelé nedostatky zmluvy o úvere korektne v zmysle zásady pacta sunt servanda, a to napríklad štandardným uzavretím dodatku k zmluve o úvere ešte počas trvania úverového vzťahu. Žalobca v tomto smere nepreukázal, že by inicioval akékoľvek mimosúdne rokovania so žalovaným. Naopak, jeho účelovo motivované konanie svedčí o evidentnom záujme na získaní neoprávneného majetkového prospechu na úkor žalovaného, a to v rozpore s esenciálnou súkromnoprávnou zásadou neminem laedere. Zneužitím práva je aj jeho výkon, ktorý vzhľadom na doterajšie správanie strany nebolo možné očakávať. Náhle a antagonistické zmeny v postupe vyhodnocuje ako zneužitie práva aj odborná literatúra: „Prímo je dovolávaní se práva závadné tehdy, když existence práva nebo výsledek jeho realizace jsou samy o sobě nezávadné a dovolávaní se práva je závadné kvůli jiným okolnostem, za nichž je činěno, napr. kvůli tomu, že oprávněný jedná v rozporu se svým předchozím jednáním

(contra factum proprium).“ (PULKRÁBEK, Z.: Zákaz zneužití práva v rozporu s jeho účelem. EUROLEX BOHEMIA, Praha 2007, s. 43; rovnako aj ČOLLÁK, J.: Zákaz zneužitia práva v súkromnom práve a v práve obchodných spoločností, C. H. Beck, Praha 2018, s. 42; priložené k vyjadreniu). Orgán aplikujúci právo by mal pri zohľadnení skutkových okolností konkrétneho prípadu citlivo vyhodnotiť zámer strany vykonávajúcej subjektívne právo a dôsledky výkonu tohto práva na protistranu. Osobitne so zreteľom na okolnosti prípadu sa žalovaný domáha, aby súd komplexne posúdil konanie žalobcu aj cez prizmu dobrých mravov (§ 3 ods. 1 OZ) a zväžil aplikáciu základného princípu podľa čl. 5 CSP (zákaz zneužitia práva) v spojení so súkromnoprávnymi zásadami neminem laedere (nikoho nepoškodzovať) a pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať), ktoré platia aj pre „privilegovaných“ spotrebiteľov. Za účelom náležitého zistenia skutkového stavu žalovaný podľa § 195 ods. 1 CSP navrhuje, aby súd vykonal dokazovanie aj výsluchom žalobcu, a to k okolnostiam priebehu kontraktáčného procesu a konaniu žalobcu pred iniciovaním tohto súdneho konania. Žalovaný pre úplnosť uvádza, že objektívne nevie zabezpečiť prítomnosť žalobcu na pojednávaní. Pre prípad vykonania tohto dôkazu preto v súlade s § 197 ods. 2 CSP žiada súd o jeho predvolanie. Podľa základného princípu v čl. 5 CSP (zákaz zneužitia práva): „Zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.“ Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností, žalovaný podľa § 151 CSP popiera všetky tvrdenia žalobcu, uvádzane v žalobe, vrátane uplatnených nárokov, ktoré považujeme za nedôvodné a šikanózne. Domnievame sa, že dubiózne správanie žalobcu vzhľadom na opísaný skutkový stav: žaloba bola podaná (20. 01. 2022) po 12-tich rokoch od uzavretia zmluvy o úvere (15. 12. 2009), žaloba bola podaná (20. 01. 2022) po jedenástich rokoch od splatenia úveru (23. 04. 2010), žalobca nevyužil svoje zákonné právo odstúpiť od zmluvy o úvere, žalobca nenavrhol, aby došlo k modifikácii podmienok zmluvy (napr. formou dodatku), žalobca nepodal sťažnosť alebo reklamáciu na poskytnuté bankové služby, žalovaný voči žalobcovi neinicioval žiadne súdne, rozhodcovské ani iné konanie, žalobca neinicioval žiadne mimosúdne rokovania pred podaním žaloby, žalobca napriek vyššie uvedeným skutočnostiam prekvapivo podal na žalovaného žalobu, čo vykazuje evidentne znaky šikanózneho výkonu práva, ktoré by všeobecné súdy nemali tolerovať, v opačnom prípade možno považovať úpravu o „dobrých mravoch“ za obsolentnú. Argumentum ad absurdum - všetci veritelia (paradoxne aj licencované banky), hoci evidujú splatenie dlhu (úveru, pôžičky), pričom zaniknuté dlhy už niekoľko rokov nefigurujú v účtovníctve veriteľa, de facto žijú v právnej neistote, keďže dlžníci (resp. klienti banky) ich môžu kedykoľvek zažalovať, napr. aj 100 rokov po uzavretí úverovej zmluvy, či splatení dlhu. V tejto súvislosti nemožno opomenúť, že v obdobných určovacích sporoch sa nemôže žalovaný veriteľ procesne brániť námietkou premĺčania. Osobitne poukazujeme aj na nález pléna Ústavného súdu SR zo dňa 07. 02. 2018 PL. ÚS 11/2016-60, publikovaný v ZNaU ÚS SR pod č. 1/2018: „aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom.“ (ods. 46). Podľa nálezu Ústavného súdu ČR zo dňa 08. 11. 2016 sp. zn. III. ÚS 2700/15: „Za výkon práva v rozporu s dobrými mravmi je typicky nutno považovať prejavy šikany (tzv. dolus coloratus), t. j. výkon práva učený primárne za účelom poškodení či znevýhodnení jiného [nálež ze dne 02. 04. 2001 sp. zn. IV. ÚS 22/01 (N 55/22 SbNU 5)], jakož i nepomerené tvrdý výkon práva, jenž by se přičil spravedlivému řešení věci.“ Žalobca sa namiesto zodpovedného prístupu k splneniu svojho dlhu účelovo rozhodol zneužiť svoje spotrebiteľské postavenie a špekulatívne napadnúť vybrané zmluvné podmienky, a to po takmer 12-ich rokoch od uzavretia zmluvy. Máme za to, že v danej veci ide o tzv. „učebnicový“ príklad zisťného zneužitia prospotrebiteľskej legislatívy na úkor žalovaného (veriteľa), ktorý bol primárne uskutočnený za účelom ekonomického zvýhodnenia žalobcu (finančný zisk). Uplatnenie sankcií voči veriteľovi za čiastkové nesplnenie obsahových náležitostí zmluvy o úvere (ktoré odmietame), nie je správne, spravodlivé ani účelné. Súdy by v takých prípadoch mali venovať pozornosť tomu, či z celkového obsahu zmluvného dojednanja je možné zistiť zákonom vyžadované údaje. Nemožno preto sankcionovať absenciu určitej náležitosti zmluvy, ak inak z ostatného znenia zmluvy je táto náležitosť nesporná (KRAJČO, J.: Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi v SR a EÚ. Komentár. EUROUNION, Bratislava 2011, s. 339). Súd by mal preto prihliadnuť na všetky aspekty konania (správania sa) zainteresovaných strán a všetky významné okolnosti prípadu. Súlad výkonu práv a povinností s dobrými mravmi musí vychádzať z komplexného hodnotenia konkrétnej situácie, a to na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby dotknutej). Dobré

mravy sú súhrnom etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržanie je často zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti (ZSP 56/2010). Spravodlivosť je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie súdnej právnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako krajne nesúladne s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení (ZNaU ÚS SR č. 74/2010). Povinnosť zohľadňovať špecifické okolnosti a individuálne súvislosti každého konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci, čiže také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej strany nespôsobilo zjavnú a výraznú nespravodlivosť druhej, akcentoval aj Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 28. 04. 2016 sp. zn. 2Obdo/V1/2014. Je potrebné zdôrazniť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno pojať ako obranu pred ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou (rozsudok NS ČR zo dňa 29. 06. 2010 sp. zn. 23Cdo/1201/2009; ŠVESTKA, J. - SPÁČIL, J. - ŠKÁROVÁ, M. - HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár. C.H.BECK, Praha 2008, str. 408). Absolútne a nekritické favorizovanie spotrebiteľa sa vo všeobecnosti vymyká kontrole, je iracionálne, nelegitímne a posúva justíciu mimo ústavnej roviny jej úloh. Ochrana spotrebiteľa nikdy neznamenala ochranu pred jeho vlastnými ekonomickými (hoci aj neuváženými) rozhodnutiami. Znamenala predovšetkým jeho ochranu pred neúplnými a nepravdivými informáciami, vyplývajúcimi z informačnej asymetrie medzi obchodníkom a spotrebiteľom (BEJČEK, J.: Ochrana spotrebiteľa alebo i pokrytecky zastrená ochrana vérolomnosti? In: Právní rozhledy. roč. 2013, číslo 13-14/2013, s. 477). V tejto súvislosti poukážeme na odlišné stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky a bývalého predsedu občianskoprávneho kolégia NS SR JUDr. Milana L'álíka v náleze zo dňa 24. 10. 2013 sp. zn. I. ÚS 547/2012, v ktorom pomerne ilustratívne poukázal na zjavnú a neudržateľnú predimenzovanosť ochrany spotrebiteľa a „démonizovanie“ veriteľskej pozície v neprospech právnej istoty a celkového doterajšieho vnímania objektívneho práva v podmienkach kontinentálnej právnej kultúry: „Všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samotnej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. (ods. 2) Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevyžitia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. (ods. 3) Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagateľné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR).“ (ods. 4) Dávame do pozornosti aj odlišné stanovisko bývalého sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Rudolfa Tkáčika v uznesení zo dňa 20. 09. 2017 sp. zn. III. ÚS 572/2017, v ktorom je taktiež vyjadrené znepokojenie vo vzťahu k neustále sa sprísňujúcej právnej úprave ochrany spotrebiteľov v ich prospech a k neprimeranosti ochrany, poskytovanej súdmi spotrebiteľom: „Tento spôsob a miera ochrany spotrebiteľov, či už v právnej úprave alebo pri rozhodovaní súdov (ochrana tzv. „až za hrob“), ako sme v súčasnosti svedkami, môže (aj pri rešpektovaní potrebnosti plnenia si úloh štátu v tomto smere) v dlhodobjšom časovom horizonte priniesť až zhubné následky pre zdravý vývoj spoločnosti. Súčasný model (okrem rizika porušovania ústavy a ústavných princípov) totiž v praxi často vedie k tomu, že občania (spotrebiteľia) nebudú povinní ani zaviazaní splácať svoje peňažné dlhy vrátane istiny, ku ktorým sa dobrovoľne zaviazali, čo (na základe uplatnenia štátnej moci) v konečnom dôsledku zbavuje paušálne zanedbateľný počet ľudí zodpovednosti za svoje rozhodnutia a činy (parafráza známeho pravidla „dlhy sa nemusia platiť“).“ (ods. 8) Vzhľadom na stúpajúce množstvo generických spotrebiteľských sporoch, iniciovaných práve spotrebiteľmi, si žalovaný dovoľ v závere zacitovať aktuálne stanovisko sudcu JUDr. Rastislava Sikorjaka zo dňa 25. 11. 2021 z obdobného konania, aktuálne vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/131/2021 o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, kde je žalobca (spotrebiteľ) taktiež zastúpený advokátom JUDr. Igorom Šafrankom (t. j. advokát žalobcu má vedomosť o pravdivosti nižšie citovaného stanoviska): „Súd prejednáva stovky obdobných vecí ako je táto s tým, že sa javí relevantná obrana dodávateľa, že vedomosť spotrebiteľa musí byť viazaná na určitý objektívny moment a nemôže byť ponechaná jedine na tvrdenie spotrebiteľa, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel určitého dňa od tretieho subjektu a teda práve a len od tohto dňa začína plynúť

premlčacia doba (prípadne táto začína plynúť ešte neskôr a to od rozhodnutia súdu), keďže takýto prístup vylučuje možnosť obrany námietkou premlčania, vzhľadom na to, že spotrebiteľ vždy uvedie dátum, podľa ktorého je dodržaná minimálne subjektívna premlčacia doba. Pre uvedené stovky prípadov je tak typická nasledujúca schéma žaloby: zmluvný vzťah ukončený väčšinou v období rokov 2011 - 2018, spotrebiteľ si zadováži potvrdenie občianskeho združenia, že bez bližších podrobností sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel v čase do podania žaloby neprekračujúceho 2 roky a zároveň sa domáha predĺženej objektívnej 10 - ročnej premlčacej doby len na tom základe, že dodávateľ má ovládať právo a akýkoľvek nedostatok v zmluve je ním spôsobený úmyselne a spotrebiteľ právo ovládať nemusí. Okresný súd teda považuje za potrebné poznať odpoveď súdneho dvora v nasledujúcom (...). Pre úplnosť uvádzame, že sudca medzičasom uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 13. 12. 2021, č. k. 9Csp/131/2021-137 identifikované konanie prerušil a požiadal SDEÚ o rozhodnutie o deviatich predbežných otázkach, ktorých zodpovedanie bude mať význam aj pre toto konanie. V prípade potreby žalovaný doloží do konania citované stanovisko sudcu, vrátane pripravovaných predbežných otázok, o ktorých má vedomosť aj zástupca žalobcu. V zmluve o úvere je uvedený údaj o RPMN vo výške 31,55 % správny. Podľa názoru žalobkyne je však výška RMPN v zmluve uvedená nesprávne, keďže podľa (právne nezáväzného a informatívneho) „výpočtu“, realizovaného prostredníctvom internetovej kalkulačky, mala byť uvedená vo výške 28,93 %. Údajný výpočet RPMN prostredníctvom internetovej kalkulačky pritom nemožno považovať za legitímny a zákonný. Z nepreukázaného výpočtu nie je jasné, ktorý nástroj mal byť pri výpočte použitý, akým spôsobom uvedený nástroj funguje a aký vzorec v danom výpočte využíva. Už len zo vstupných údajov takýchto „internetových“ nástrojov vyplýva, že nie sú schopné vypočítať RPMN presne a môžu slúžiť maximálne ako informatívna (právne nezáväzná) pomôcka pre orientáciu spotrebiteľa pri výbere úveru. Žalobkyňa (prípadne jej zástupca) použila na účely svojho výpočtu internetovú kalkulačku dostupnú na webovom portáli www.fininfo.sk <<http://www.fininfo.sk>>, na ktorú odkazuje Ministerstvo financií SR (MF SR). Pri hypertextovom odkaze však upozorňuje, že ide iba o výpočet na informatívne (právne nezáväzné) účely. Žalobca v tomto smere poukazuje na právne záväzný rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 19. 12. 2019 vo veci C-290/19 (RN c/a Home Credit Slovakia a. s.), v zmysle ktorého, ak veriteľ uvedie v zmluve o úvere presnú výšku RPMN (nie ako rozpätie hodnôt), splnil si voči spotrebiteľovi svoju informačnú povinnosť podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/Es zo dňa 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere: Strana 8 z 15 ods. 30 odôvodnenia: „Z tohto hľadiska informačná povinnosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, podľa ktorej zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza RPMN, prispieva k dosiahnutiu cieľov sledovaných touto smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 42 citovanú judikatúru), najmä cieľa vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa.“ Ods. 33 odôvodnenia: „Smernica 2008/48 totiž v časti II prílohy I upravuje dodatočné predpoklady určené na uľahčenie výpočtu RPMN v prípade, že nie sú známe určité skutočnosti, alebo ak ich nie je možné určiť z iných dôvodov.“ Výrok rozsudku: „Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu.“ V zmluve o úvere, ktorú uzavreli sporové strany, je výška RPMN uvedená priamo v čl. 3 zmluvy o úvere. Závery citovaného rozsudku preto nie sú aplikovateľné v tomto prípade. K tomu analogicky poukazujeme aj na nedávne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 02. 2021 sp. zn. 7Cdo/183/2020, publikované pod R 86/2021. R 86/2021 (právna veta): „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.“ R 86/2021 (z odôvodnenia): „Dovolať súd, na rozdiel od súdov nižších inštancií, zastáva názor, že zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. (...) V posudzovanom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne neuvádza uviesť v zmluve i matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ako to vyplýva z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Pokiaľ by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme.“ (ods. 12 a ods. 12.2). Za daných okolností (bez predloženia preskúmateľného a kvalifikovaného výpočtu), odhliadnuc od šikanózneho povahy žaloby a toho, že údaj RPMN nemá po

11 rokoch od splatenia úveru žiaden reálny význam, nemožno považovať tvrdenia žalobkyne za úplné a pravdivé. Podotýkame, že ide o zložitý matematický výpočet (iterácie). Napokon, ak by mal súd za to, že ide o otázku, ktorá vyžaduje odborné znalosti, žalovaný ponecháva na zvážení súdu, či by sa malo v konaní vykonávať znalecké dokazovanie. Vzhľadom na hospodárnosť konania a z dôvodu objektívnej neznalosti predbežného právneho posúdenia veci, žalovaný nateraz nenavrhuje postupovať týmto spôsobom, avšak nebráni sa tomu, pokiaľ by malo od toho závisieť rozhodnutie súdu, aj keď takýto postup by sa priechil záverom najvyšších súdnych autorít. Žalovaný sa domnieva, že ešte pred prípadným rozsiahlym dokazovaním by bolo účelné a hospodárne najprv predbežne posúdiť, či správanie žalobkyne je za daných špecifických okolností konaním v rozpore s dobrými mravmi a aký je skutočný cieľ (motív) žaloby. Máme za to, že od posúdenia týchto otázok bude závisieť rozhodnutie súdu a hypoteticky aj dovolacie konanie. Podľa § 53 ods. 1 OZ: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Žalobca sa (ad absurdum po jedenástich rokoch od splatenia celého úveru) zároveň domáha určenia neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok (pravdepodobne kvôli navýšeniu trov právneho zastúpenia), a to konkrétne: A) čl. 3 bod 7 zmluvy o úvere: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“ B) čl. 4 bod 4.6 Obchodných podmienok pre úver - dostupná pôžička: „Platby od klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzovníka, (1) sankčný úrok, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klient a započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.“ V prvom rade akcentujeme, že žalovaný voči žalobcovi neinicioval žiadne rozhodcovské konanie. Následne považujeme za nekorektné, ak žalobca nepriložil k žalobe pôvodné, ako aj aktuálne znenie príslušných Všeobecných obchodných podmienok, ktoré žalovaný (banka) neustále aktualizuje v súlade s rozhodovacou súdnou praxou, ako aj inštrukciami NBS, a ktoré dlhodobo neobsahujú danú podmienku (Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery, účinné po 1.6.2014, ktoré podľa čl. 8.10 spravujú aj právne vzťahy z úverov dostupná pôžička). Odhliadnuc od vyššie uvedeného, z namietaného ustanovenia vyplýva, že rozhodcovská doložka bola dohodnutá [„Zmluvné strany sa dohodli“ (...)] jasne a zrozumiteľne priamo v čl. 3 zmluvy o úvere. Rozhodcovská doložka nemá znaky neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 OZ, keďže objektívne nemôže spôsobovať „značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa“, keďže možnosť obrátiť sa na rozhodcovský súd nemal výlučne iba dodávateľ (žalovaný), ale aj spotrebiteľ (žalobkyňa) plne v súlade so zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, k čomu nedošlo Namietaná zmluvná podmienka bola zrejma už pri podpisovaní žiadosti o úvere, t. j. nebola „skrytá“ a žalobkyňa mala o nej vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy. Ani prípadná hypotetická neplatnosť dojednanej rozhodcovskej doložky (čo zásadne odmietame) nemá vplyv na platnosť ostatných zmluvných ustanovení a elementárnu povinnosť žalobkyne splatiť poskytnutý úver, ktorý žalobkyňa reálne splatila. Námietka žalobkyne je v tomto ohľade zjavne účelová a špekulatívna, bez akéhokoľvek vecného súvisu s právnym dôvodom a výškou uplatnených peňažných nárokov. Neobstojí ani všeobecné a paušálne poukazovanie žalobkyne na rozhodnutia v iných sporoch. Podľa názoru žalobcu by neprijateľnou zmluvnou podmienkou malo byť aj dojednanie obsiahnuté v obchodných podmienkach, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a upravuje následky porušenia platobnej disciplíny zo strany dlžníka. CSACH, K.: O prílohách zmluvy. Súkromné právo č. 6/2021: „Slovenské súkromné právo neobmedzuje obsah prílohy zmluvy ani inej nepriamej súčasti zmluvy. Príloha zmluvy môže obsahovať aj cenu či predmet zmluvy, teda to, čo zvykneme označovať ako podstatné náležitosti zmluvy, a to dokonca aj v spotrebiteľskom práve (pozn. žalovaného - autor článku priamo v poznámke odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 05. 2020 sp. zn. 4Cdo/9/2019). Nie je vylúčená ani samotná identifikácia strán v prílohe zmluvy. V našich končinách sa tak nepresadila línia rozhodovania českého ústavného súdu, podľa ktorého mohli byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok v spotrebiteľských zmluvách len určité nepodstatné a technické otázky. Prílohy ako súčasť právneho úkonu musia spĺňať náležitosti jeho formy. Avšak ak ide o nepriame súčasti zmluvy a tieto sú riadne inkorporované, nemusia byť podpísané (pozn. žalovaného - autor článku opäť poukazuje v poznámke na rozhodnutie dovolacieho súdu 4Cdo/9/2019, vrátane právnej doktríny v SR).“ (str. 207). Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.5.2020 sp. zn. 4Cdo/9/2019: „Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Preto

aj v prejednávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy.“ (ods. 12). Aplikácia obchodného zákonníka v spotrebiteľských sporoch a tým aj prednostné započítavanie úhrad spotrebiteľa na príslušenstvo akceptuje aj aktuálna judikatúra ÚS SR sp. zn. III. ÚS 307/2020: „Obchodný zákonník konštruje výslovne spotrebiteľské vzťahy, a to nielen zmluvu o úvere, ale napr. aj zmluvy o bežnom a vkladovom účte, resp. vzťahy z cestovného šeku, ako absolútne obchody. To, že spotrebiteľskú zmluvu možno uzavrieť aj podľa Obchodného zákonníka, je zrejme zo znenia § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky stanovenej podľa predpisov občianskeho práva. V tomto ustanovení zákonodarca jednoznačne akceptuje vznik spotrebiteľských vzťahov i v režime Obchodného zákonníka. Nielen preto vôbec neobstoja názory o údajnej nevýhodnosti Obchodného zákonníka pre spotrebiteľa, ktoré vychádzajú z eklektívneho a izolovaného porovnávania niektorých právnych inštitútov v ich úprave podľa Občianskeho a Obchodného zákonníka. Nepochybne niekedy je Obchodný zákonník pre spotrebiteľa ako dlžníka nevýhodný (napr. na prvý pohľad, no nie v každom prípade, v určení premlčacej doby štyroch rokov, na rozdiel od trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka), no inokedy je pre dlžníka spotrebiteľa výhodnejšia aplikácia Obchodného zákonníka namiesto Občianskeho zákonníka (napr. pri určení dĺžky premlčacej doby po uznaní záväzku, keď Obchodný zákonník určuje premlčaciu dobu štyroch rokov a Občiansky zákonník desiatich rokov.“ Z týchto dôvodov námietka žalobkyne neobstojí (resp. je právne bezvýznamná), čo potvrdzuje aj prezentovaná aktuálna právna doktrína a najmä rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Opakovane žalovaný zdôrazňuje, že žalobca sa domáha určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere ad absurdum po zániku zmluvy (dobrovoľnom splatení úveru). Očividne tým zneužíva skutočnosť, že nie je povinný preukazovať naliehavý právny záujem a využíva toto konanie ako nástroj šikany žalovaného. Rozhodcovská doložka a ani zrážky zo mzdy žalobcu pritom neboli uplatnené zo strany žalovaného, je teda vylúčené aby došlo k akejkoľvek ujme na právach žalobcu. Akceptácia žalobného nároku je v tomto prípade možná iba pri zjavne formalistickom výklade príslušných ustanovení. Povinnosťou súdov je práve naopak zohľadňovať špecifické okolnosti každého konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci, t. j. také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej procesnej strany nespôsobilo do očí bijúcu nespravodlivosť druhej procesnej strany (I. ÚS 549/2015). K nekritickému zvýhodňovaniu spotrebiteľa zaujal negatívne stanovisko opakovane aj Ústavný súd SR. V tejto súvislosti uviedol, že hoci ochrana spotrebiteľov tvorí neoddeliteľnú súčasť súkromného práva a postavenie spotrebiteľov treba brať vážne, je nutné ju interpretovať triezvo a neutrálne ako iné právne inštitúty. Táto ochrana je už totiž súčasťou zákonnej normy a nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu (PL. ÚS 11/2016, publikované v ZNaU ÚS SR pod č. 1/2018, I. ÚS 332/2019, I. ÚS 71/2020, II. ÚS 57/2020). Paušálne preferovanie zvýšenej procesnej ochrany spotrebiteľa môže v konečnom dôsledku viesť k vytvoreniu fakticky „nadradeného“ postavenia slabšej strany, čím dochádza k porušeniu princípu rovnosti strán v spore. Žalovaný - podnikateľ je tak postavený do výrazne nevýhodnejšej pozície oproti žalobcovi - spotrebiteľovi (I. ÚS 382/2019). Úlohou súdov nie je ani v spotrebiteľských sporoch aktívne „vyhľadávať“ chybu v ustanoveniach, ale poskytovať objektívnu súdnu ochranu sporovým stranám, ktorých práva boli porušené alebo ohrozené. Opačný prístup narúša postavenie sudcu ako nestranného arbitra a posúva ho smerom k jednej zo sporových strán. Ochrana spotrebiteľa nikdy neznamenala ochranu pred jeho vlastnými ekonomickými (hoci aj neuváženými) rozhodnutiami. Znamenala predovšetkým jeho ochranu pred neúplnými a nepravdivými informáciami, vyplývajúcimi z informačnej asymetrie medzi obchodníkom a spotrebiteľom (BEJČEK J.: Ochrana spotrebiteľa alebo i pokrytecky zastrená ochrana vérolomnosti? In: Právni rozhledy, roč. 2013, číslo 13-14/2013, s. 477). Formalistický prístup súdov deformuje vzťahy v spoločnosti, a to najmä vo vzťahu k podnikateľskému prostrediu. Výsledkom činnosti súdov je vytvorenie akéhosi privilegovaného statusu spotrebiteľa, ktorý nie je zaviazaný splácať svoje dlhy. Vedľajším produktom je aj dlhodobé „demonizovanie“ veriteľskej pozície (totožne aj odlišné stanoviská bývalého sudcu Ústavného súdu SR JUDr. Rudolfa Tkáčika vo veci sp. zn. III. ÚS 572/2017 a bývalého podpredsedu Ústavného súdu SR a bývalého predsedu občianskoprávneho kolégia NS SR JUDr. Milana L'alíka vo veci sp. zn. I. ÚS 547/2012). Odňatie nároku na úroky a poplatky spojené s úverom znamená, že žalobca by dostal úver od žalovaného „zadarmo“, čo je zrejme aj primárny dôvod, pre ktorý inicioval toto súdne konanie. V súlade s § 107 ods. 1 OZ: „Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za

dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“ V zmysle § 107 ods. 2 OZ: „Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“ Žalovaný sa mal na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť tým, že okrem splátok istiny úveru, ktorý by mal byť podľa žalobcu bezúročný a bez poplatkov, inkasoval aj dohodnuté príslušenstvo. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru by pritom mala nastupovať priamo ex lege. Žalovaný preto nemal mať nárok na úroky a poplatky od počiatku úverového vzťahu. Žalobca zrejme zámerne neuvádza, kedy sa prvýkrát dozvedel (resp. objektívne mohol dozvedieť) o údajnom bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného, čím sa zrejme snaží umelo predĺžiť premlčaciu lehotu, ktorá medzičasom márne uplynula. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je určujúcim moment, keď sa oprávnený dozvie o skutočnostiach, na základe ktorých môže uplatniť nárok na súde, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. Okamih, v ktorom spotrebiteľ zistí, ako možno právne kvalifikovať jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností, nie je pri posudzovaní začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty relevantný (rozsudok NS SR zo dňa 01. 05. 2013 sp. zn. 1Cdo/67/2011, publikované v časopise ZSP pod č. 22/2013; totožne aj NS ČR: rozsudok zo dňa 27. 09. 2000 sp. zn. 20Cdo/927/98, uznesenie zo dňa 27. 11. 2013 sp. zn. 28Cdo/3914/2012, rozsudok zo dňa 28. 11. 2013 sp. zn. 33Cdo/2225/2012 a mnohé iné). Vedomosť osoby o určitých skutočnostiach je vnútorným psychickým stavom a preto nemôže byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť iba skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa tento vnútorný psychický stav subjektu prejavuje navonok, a teda okolnosti, z ktorých možno existenciu vedomosti vyvodiť (m.m. R 45/1986, 2Cdo/109/2007, 3Cdo/224/2017, 5Cdo/64/2018, 4Cdo/120/2019, 1VObdo/2/2020 a mnohé iné). Aplikujúc tieto závery na daný prípad: Pri úverových vzťahoch má dlžník vedomosť o tom, komu plní, bezprostredne po uzavretí zmluvy. Dlžník uzavrel zmluvu o úvere so žalovaným dňa 15. 12. 2009; počas celého trvania úverového vzťahu vedel, že plní v prospech spoločnosti 365.bank, a. s. (do 2.7.2021 Poštová banka, a. s.); Rozsah bezdôvodného obohatenia je spotrebiteľovi zrejme najneskôr pri splatení úveru, resp. pri realizácii poslednej splátky. Vtedy nepochybne vie určiť, akú celkovú čiastku veriteľovi uhradil. Poslednú (mimoriadnu) splátku uhradil dlžník dňa 23. 04. 2010, čím zároveň splatil celý zostatok úveru. Tieto znalosti mu nepochybne stačia na iniciovanie súdneho konania o vydanie bezdôvodného obohatenia. Či ide skutočne o bezdôvodné obohatenie alebo nie, určí záväzne až súd. Preto nemožno počítať začiatok subjektívnej premlčacej lehoty od momentu, keď spotrebiteľovi niekto údajne poskytol právne posúdenie veci. Daný moment však žalobca nikde v žalobe nešpecifikuje. Objektívna premlčacia lehota sa neodvíja od subjektívnych okolností (vedomosť oprávneného). Pre jej začiatok je naopak určujúce, kedy došlo k vzniku danej právnej skutočnosti. Uplynutím tejto lehoty dochádza k definitívnemu premlčaniu nároku. Ide o nástroj absolútneho vymedzenia časových horizontov na uplatňovanie práv. Eliminuje sa tým tiež špekulatívne konanie, smerujúce k účelovému predlžovaniu subjektívne premlčacej lehoty. Ak by sa teda v tomto prípade použila trojročná premlčacia lehota, nárok žalobcu by bol ku dňu podania žaloby premlčaný. A to aj v prípade, ak by sa určil začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty až na splatenie celého úveru, t. j. 23. 04. 2010 (podľa potvrdenia o prijatí návrhu na začatie konania na súde podal žalobca žalobu na súd, ktorá bola doručená až dňa 20. 01. 2022). Pri objektívnej premlčacej lehote je nutné sa vysporiadať aj so závermi rozsudku Súdného dvora EÚ zo dňa 22. 04. 2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o. C-485/19 (na ktorý poukazuje aj žalobca). Z tohto rozhodnutia vyplýva, že nie je v súlade so zásadou efektivity, aby sa pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila trojročná objektívna premlčacia lehota, ktorá začne plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. To však neznamená, že by sa objektívna premlčacia lehota nemala uplatniť vôbec. Súdny dvor EÚ totiž vychádzal z predpokladu, že pri dlhodobých úverových vzťahoch, môže táto lehota uplynúť ešte predtým, ako dôjde k ukončeniu zmluvy. To však v tejto veci neplatí. Žalobca splatil celý zostatok úveru dňa 23. 04. 2010. Ak by sme aj stanovili začiatok plynutia premlčacej lehoty na tento deň, bol by jeho nárok v čase podania žaloby už viac ako tri roky premlčaný. Za daných skutkových okolností nie je dôvodné vylúčiť uplatnenie objektívnej premlčacej lehoty. Dlžník by mal v takom prípade priestor svojvoľne disponovať so subjektívnou lehotou bez možnosti definitívneho uplynutia objektívnej premlčacej lehoty. Z týchto dôvodov žalovaný vzniesol námietku premlčania. Podotýka, že Súdny dvor EÚ vo vzťahu k premlčaniu spotrebiteľských nárokov prijal vo svojej rozhodovacej činnosti aj závery, že stanovenie primeraných lehôt spotrebiteľom na podanie žaloby pod hrozbou premlčania v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Európskej únie. To sa týka aj pravidla umožňujúceho vzniesť námietku premlčania proti žalobám podaným spotrebiteľom aj pri žalobách o uplatnenie reštitučných účinkov vyplývajúcich z určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru; ak je premlčacia lehota stanovená v zákone a je vopred známa, ide o dostatočné opatrenie na to, aby dotknutému spotrebiteľovi umožnila pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy. Dĺžka

premlčacej lehoty tak sama osebe nie je nezlučiteľná so zásadou efektivity. Vzhľadom na rozsah, povahu a dôvodnosť uplatnených námietok, najmä pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, ako aj námietka konania žalobcu v príkrom rozpore s dobrými mravmi (zjavné zneužitie práva za účelom poškodenia druhej zmluvnej strany, resp. za účelom finančného prospechu) si žalovaný v tomto štádiu (vyjadrenie je prvým úkonom žalovaného v tomto spore), vyhradzuje právo na doplnenie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania. Bez znalosti predbežného právneho posúdenia veci súdom podľa § 181 ods. 2 CSP a ešte pred navrhovaným výsluchom žalobcu nemožno objektívne vopred vyhodnotiť, ktoré konkrétne skutočnosti bude potrebné v spore objasniť a ktoré konkrétne dôkazne prostriedky bude potrebné v spore zabezpečiť. V nadväznosti na uvedené skutočnosti sa žalovaný domáha, aby Okresný súd Vranov nad Topľou žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. V replike žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uvádza, že zotrváva na celej ňou v žalobe uvedenej právnej argumentácii a skutkových tvrdeniach, pričom vyjadrenia uvedené žalovanou považuje za nesprávne. Podľa názoru žalovanej, je úroveň RPMN uvedená správne, hoci pri jednoduchom matematickom prepočte celkových nákladov, ktorý som špecifikoval v žalobe, sú celkové náklady uvedené zjavne nesprávne. Nedbalý a nesprávny prístup žalovanej k náležitosti RPMN, a teda zjavne aj k výpočtu, preukazuje aj nesprávny údaj o výške celkových nákladov, ako jeden zo vstupných veličín pre výpočet RPMN. Žalovaná jej však nedala žiadnu rozumnú odpoveď, prečo tento údaj nezodpovedá jednoduchým matematickým výpočtom, ale iba alibisticky sa snaží preniesť bremeno svojej zodpovednosti na mňa neustálym poukazovaním, že sa jedná o zjavné zneužitie práva a špekulatívnu žalobu. Naopak práve konanie žalovanej nesie prvky zjavného zneužitia spotrebiteľského práva, keď zneužitím svojho mocenského postavenia účelovo uviedla RPMN a celkové náklady nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Vo vzťahu k výpočtu RPMN dodávam, že mnou uvedený výpočet je oficiálnym výpočtom Ministerstva financií SR. Poukazujem na tlačovú správu NBS, z ktorej citujem: „NBS bude navyše môcť na základe nového opatrenia na svojom webe zverejniť kalkulačku RPMN, pomocou ktorej si bude môcť každý skontrolovať, či má správne vypočítané RPMN. Či už klient, ktorý si úver zobral, alebo sudca, ktorý o veci rozhoduje.“ Žalobkyňou predložený výpočet RPMN považujem za správny, pretože predstavuje výpočet na základe oficiálnej internetovej interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR, z portálu finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR, ktorá vyžaduje aj zadanie dátumu uzatvorenia zmluvy. Z argumentácie žalovanej vyplýva záver, že akýkoľvek výpočet realizovaný oficiálnou kalkulačkou Ministerstva financií SR je de facto nesprávny. Na druhej strane, však v konaní nepreložila na základe akého spôsobu (výpočtu) dospela k svojmu výsledku. Zo strany dodávateľa došlo k porušeniu zákazu uvádzať nepravdivé údaje spočívajúce v klamaní spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni podmienok týkajúcich sa spotrebiteľských úverových zmlúv (nepravdivý údaj o výške RPMN a celkových nákladoch), keď v prípade predmetnej zmluvy je nepochybné, že RPMN a celkové náklady sú uvedené nesprávne, resp. predstavuje nekalú podmienku, ktorá je neplatná a teda v predmetnej zmluve ako keby absentovala. Podľa ust. § 54 ods. 2 OZ: „V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“ Pokiaľ žalovaná poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 19.12.2019 vo veci C-290/19, tento je pre posúdenie tejto veci bezpredmetný. V predmetnom konaní Súdny dvor EÚ sa zaoberal iba otázkou prípustnosti rozpätia sadzby RPMN. Podľa výroku rozsudku: „Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu.“ Žalovaná sa k ďalšej námietke žalobkyne, a to k neplatnosti úroku z úveru pre rozpor s dobrými mravmi ani nevyjadruje. Spotrebiteľská zmluva uzatvorená medzi mnou a žalovanou má bezpochyby tzv. formulárový charakter. Zo strany žalovanej som nebola nijakým spôsobom upozornená na predmetné neprijateľné zmluvné podmienky. Moja „zmluvná voľnosť“ bola obmedzená len na dohodu o výške poskytnutého úveru, pričom všetky ostatné zmluvné podmienky ako aj všetky dokumenty predložené spolu so spotrebiteľskou zmluvou predstavujú diktát dodávateľa bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. Dodávateľ konal v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, keď mi podsunul na podpis takúto Zmluvu, čo považujem za nekalú obchodnú prax podľa ust. § 7 zákona o ochrane spotrebiteľa. Konanie dodávateľa predstavuje obchodnú prax, ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa. Otázka neprijateľnosti zmluvnej podmienky, týkajúcej sa poradia započítavania splátok, už bola opakovane jednotne judikovaná, nielen vo vzťahu k nebankovým subjektom, ale aj vo vzťahu ku všetkým známym kamenným bankám. Vo

vzťahu k žalovanej (predošlý názov Poštová banka, a. s.) už bola predmetná zmluvná podmienka určená za neprijateľnú rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/6/2018, z 21. 01. 2019, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/61/2019, zo 17. 09. 2019 a rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 29Csp/25/2018, z 25. 02. 2019, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/71/2019, z 20. 02. 2020. Rovnako vo vzťahu k žalovanej, aj rozsudky Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2Co/60/2019, z 26. 08. 2019; sp. zn. 9Co/85/2019, z 21. 11. 2019; sp. zn. 13Co/156/2019, z 25. 02. 2020; sp. zn. 19Co/25/2019, z 27. 08. 2019. Podľa stanoviska Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR, zo dňa 24. 01. 2017, ktorá posudzovala zmluvy žalovanej vyplýva, že: „Predmetné ustanovenia, ktoré neboli so spotrebiteľom osobitne dojednané, ale sú včlenené do textu zmluvných podmienok, sa hrubým spôsobom odchyľujú v neprospech spotrebiteľa od ustanovenia § 581 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná, rovnako nemožno započítať ani premičané pohľadávky, ďalej pohľadávky ktorých sa nemožno domáhať na súde, ako ani pohľadávky z vkladov. Započítanie nie je prípustné ani proti pohľadávkam, ktoré nemožno postihnúť výkonom rozhodnutia. Z predmetných ustanovení VOP vyplýva, že skutočnosť, že banka klienta vôbec neinformuje o vykonanom započítaní, nemá za následok neplatnosť, resp. neúčinnosť vykonaného započítania. Táto zmluvná podmienka je neprijateľnou, pretože v zmysle ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka je započítanie účinné len ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu, teda prejav adresovaný druhému účastníkovi, z ktorého je zrejme ktorá pohľadávka a v akom rozsahu sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke druhého účastníka, ktorý zároveň nesmie odporovať ustanoveniam §34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Existuje nebezpečenstvo, že vzhľadom k tejto zmluvnej podmienke sa spotrebiteľ o vykonanom započítaní vôbec nedozvie, čo považujeme za neprípustné. Vzhľadom k uvedenému tieto zmluvné podmienky, ktoré neboli so spotrebiteľom osobitne dojednané, spôsobujú hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a sú neprijateľné, pretože sa v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka odchyľujú v neprospech spotrebiteľa od ustanovenia § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka.“ Neprijateľnosť rozhodcovskej doložky predstavuje skutočnosť, že žalovaná ju so mnou individuálne nedojednala, ale táto bola už vopred naformulovaná v štandardnej zmluve. Nemala som žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť obsah týchto podmienok. Mohla som Zmluvu o úvere spolu s OP ako celok odmietnuť, alebo podrobiť sa celému predformulovanému obsahu. Možnosť odmietnuť uzatvoriť iba rozhodcovskú doložku a ovplyvniť jej obsah mi v žiadnom prípade nebola zo strany žalovanej daná. Moja vôľa smerovala výhradne k získaniu spotrebiteľského úveru a nie k uzavretiu rozhodcovskej doložky. Dodávateľ ma nijakým spôsobom neupozornil na zakomponovanú rozhodcovskú doložku, na prípadné riešenie sporov prostredníctvom rozhodcovského súdu a taktiež mi nebol známy inštitút rozhodcovskej doložky ako takej. Miesto rozhodcovského konania si taktiež jednostranne stanovil dodávateľ, čím vznikajú vážne pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti rozhodcovského konania. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech mňa ako spotrebiteľa a ako taká je teda v zmysle ust. § 53 ods. 4 OZ neplatná. Podľa ust. § 54 ods. 1 OZ: „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.“ Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26. 10. 2012 č. k. 17CoE/175/2012-118: „Krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu a zastavil exekúciu vedenú proti spotrebiteľovi zo strany nebankovej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného súkromným arbitrom. Odvolací súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj alternatívna (nevýhradná) rozhodcovská doložka, ktorej dôsledkom je, že ak dodávateľ podá žalobu na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ sa rozhodcovskému konaniu musí podrobiť. V tomto zmysle odvolací súd uzavrel, že exekúcia je neprípustná, vedená na podklade materiálne nevykonateľného exekučného titulu (§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku) - rozhodcovského rozsudku vydaného v súkromnoprávnom konaní súkromnoprávnym orgánom bez akejkoľvek právomoci, keďže neexistuje platne uzavretá rozhodcovská doložka. Odvolací súd prvostupňovému súdu ďalej vytkol, že sa namiesto otázkami prípustnosti exekúcie, zaoberal otázkami, podľa ktorých sa prípustnosť exekúcie podľa zákona neposudzuje (napr. že spotrebiteľ bol oproti ostatným spotrebiteľom v exekúcii zvýhodnený tým, že v jeho prípade už došlo k čiastočnému zastaveniu exekúcie, že konal nemorálne, keď veriteľovi nevrátil požičanú sumu atď.). Odvolací súd ďalej skonštatoval, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt (práva patria bdelym)“ v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Aj z tohto dôvodu je nepodstatné, že spotrebiteľ neexistenciu rozhodcovskej doložky

nenamietal v rozhodcovskom konaní a ani nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pri svojom rozhodovaní sa krajský súd odvolal aj na rozhodnutia slovenských súdov v spotrebiteľských veciach zverejnené na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR.“ Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 09. 08. 2011 č. k. 10CoE/326/2010-36: „Krajský súd potvrdil zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, na základe ktorej vydaný rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom je exekučný súd povinný zohľadniť už v štádiu rozhodovania o udelení poverenia na vykonávanie exekúcie. Režim ochrany pred výkonom rozhodcovského rozsudku v exekúcii nepočíta s tým, že by povinný voči rozhodcovskému rozsudku musel podať žalobu o jeho zrušenie. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj rozhodcovská doložka, ktorá formálne žalobcovi umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom, a to z dôvodu, že možnosť iniciovania sporu spotrebiteľom je iba akademická. Takáto rozhodcovská doložka nie je spôsobilá eliminovať hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.“ Žalobkyňa poukazuje aj na Dôvodovú správu k zákonu o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, z ktorej citujem: „vyššie uvedené zásady prechodných ustanovení sa presadzujú z dôvodu preferencie nového právneho režimu a „očistenia“ trhu a zmluvnej praxe od používania rozhodcovských doložiek spĺňajúcich znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky“. Vzhľadom na neprijateľnú rozhodcovskú doložku je potrebné vychádzať z rozsudku Súdneho dvora EÚ Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 až C-244/98, v zmysle ktorého predmetná rozhodcovská doložka nespĺňa ani kritériá geografickej prijateľnosti miesta rozhodcovského konania, pretože na strane spotrebiteľa sa z tzv. geografických dôvodov nadmerne sťažilo uplatnenie jeho práv. Taktiež poukazujem na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-168/05 Elisa Maria Mostaza Claro, z ktorého vyplýva, že vnútroštátny súd má posudzovať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Tým budú naplnené ciele smernice, podľa ktorej sa majú štáty postarať o to, aby spotrebiteľa nekalé podmienky nezaväzovali (čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pre porovnanie dáva do pozornosti súdu neprijateľnosť rozhodcovskej doložky v rakúskom práve (§ 6 ods. 2 bod 7 rakúskeho zákona o ochrane spotrebiteľa „Pre spotrebiteľa sú v zmysle § 879 Všeobecného občianskeho zákonníka nezáväzná najmä také zmluvné ustanovenia, podľa ktorých.... má byť spor medzi podnikateľom a spotrebiteľom rozhodnutý jedným alebo viacerými rozhodcami“) a závery univerzitných profesorov v dôvodovej správe k § 617 rakúskeho procesného kódexu. K problematike neplatnosti rozhodcovskej doložky príkladmo poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (6Cdo/1/2012, 6Cdo/3/2013), ale aj Ústavného súdu SR (IV ÚS 55/2011, IV ÚS 60/2011, 1 ÚS 456/2011). Poukazuje preto na publikáciu Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1037, 1038 s.: „Napriek tomu, že vyhlásenie zmluvnej podmienky za neprijateľnú v jednom individuálnom spotrebiteľskom spore nie je záväzná pre posúdenie tejto zmluvnej podmienky v inom individuálnom spotrebiteľskom spore, za predpokladu obdobných skutkových okolností by mal súd rozhodnúť obdobne. Zaväzuje ho k tomu požiadavka právnej istoty vyjadrená v článku 2 CSP, ako aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR.“ K procesnej stránke dokazovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorej neprijateľnosť už bola judikovaná, poukazujem na publikáciu: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 635 s., 636 s.: „Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprimeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenia v rozpore so zákonom.“ Nie je žiaden dôvod na to, aby tento procesný princíp neplatil aj v prípadoch, keď žalobu podá spotrebiteľ. Súdna kontrola štandardných formulárových zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl. Je podstatné a rozhodujúce, že mnou napádané zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú objektívne spôsobilé poškodiť spotrebiteľa. K pojmu neprijateľná zmluvná podmienka poukazujem na publikáciu Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, 562 s.: „Z uvedeného logicky plynie, že značná nerovnováha bude v podstate generálne prezumovaná pokiaľ sa nepreukáže opak spočívajúci v založení nižšej úrovne, resp. miery nerovnováhy.“ Stotožňuje sa aj s citáciou obsiahnutou v publikácii Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, 567 s.: „Vrchný krajský súd aplikoval výklad, podľa ktorého by zmluvná podmienka, ktorá je predmetom

posúdenia, mala byť podrobená možnému najneprijateľnejšiemu výkladu, ktorý sa s ňou spája aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy.“ Ak žalovaná ako dodávateľ nepredložila v konaní jediný dôkaz na preukázanie vedenia kontraktčného procesu s dlžníkom, potom po skutkovej stránke, ani právnej stránke konajúci súd pri hodnotení dôkazov ani nemôže dôjsť k záveru, ktorý prezentuje žalovaná, a zamietnuť v tejto časti žalobu. Podľa ust. § 53 ods. 3 OZ: „Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“ Je potrebné skúmať naopak konanie žalovanej (dodávateľa a tvorcu zmluvných podmienok), ako si plnila svoje zákonné povinnosti, najmä postupovať s odbornou starostlivosťou, pri poskytovaní spotrebiteľského úveru. Podľa § 4 ods. 10 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Ak predávajúci porušuje povinnosť uloženú súdom alebo osobitným predpisom zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky, považuje sa také konanie za osobitne závažné porušenie povinnosti predávajúceho.“ Pokiaľ žalovaná vo vyjadrení uvádza, že konaním špekulatívne a v rozpore s dobrými mravmi, s poukazom na citované ust. § 4 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa, je potrebné práve žalovanú považovať za subjekt, ktorý už dlhodobo nerešpektuje právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov a Ústavného súdu SR. Na základe uvedeného je potrebné považovať práve za špekulatívnu argumentáciu žalovanej, pričom práve jej konanie ako dodávateľa finančnej služby je potrebné posúdiť skrz prizmu dobrých mravov. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.“ Čo sa týka námietky premlčania, tak táto dôvodná nie je, pretože v tomto konaní sa žiadneho finančného, ani majetkového plnenia nedomáha. Poukazuje na protichodnosť tvrdení žalovanej, pretože na strane 4 vyjadrenia žalobkyne, táto uvádza, že „v obdobných určovacích sporoch sa nemôže žalovaný veriteľ procesne brániť námietkou premlčania.“ Z tohto dôvodu námietku premlčania vznesenú žalovanou považujeme za nedôvodnú, neodôvodnenú a zároveň ani neprípustnú. Je znakom iba účelovej obrany žalovanej v snahe brániť porušovanie spotrebiteľského práva a popierať akékoľvek legitímne nároky svojich klientov. S poukazom na uvedené považuje žalobkyňa argumentáciu žalovanej za nenáležitú a navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

9. Žalovaný vo svojej duplike uviedol, že podľa § 151 CSP naďalej popiera všetky tvrdenia žalobcu uvádzané v žalobe a v replike, vrátane uplatnených nárokov, ktoré považujeme za nedôvodné a šikanózne. Žalobca naďalej tvrdí, že zmluva o úvere neobsahuje správny údaj o výške RPMN (31,55 %). Trváme na tom, že údaj o RPMN je v zmluve uvedený v správnej výške. Podľa názoru žalobcu je výška RPMN v zmluve uvedená nesprávne, keďže podľa (právne nezáväzného a informatívneho) „výpočtu“, realizovaného prostredníctvom internetovej kalkulačky má byť údajne vo výške 28,93 %, čo odmietame. Navyše, v takomto prípade by nebola RPM v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa. Nemožno opomenúť, že aj aktuálna rozhodovacia prax rešpektuje, že veritelia mali až do momentu prijatia opatrenia Národnej banky Slovenska č. 5/2020 nezjednotené postupy pri výpočte RPMN, čo nemôže ísť na ťarchu žalovaného: „V tejto súvislosti odvolací súd opakovane poukazuje na nezjednotené postupy pri výpočte RPMN, keď Národná banka Slovenska prijatím opatrenia č. 5/2020 „spresnila a vysvetlila“ postup pri výpočte RPMN a aj z tohto precizovania jednoznačne vyplýva, že postup žalovaného pri poskytnutí predmetného spotrebiteľského úveru nemal žiadny vplyv na výslednú hodnotu RPMN, pričom v konaní nebol (ohľadne spôsobu jej výpočtu, resp. výslednej hodnoty) preukázaný opak.“ (ods. 16 rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 05. 2022 sp. zn. 11CoCsp/38/2021). Aj z týchto dôvodov nemožno zjednodušene akceptovať výsledok z interaktívnej kalkulačky MF SR, ktorá je jednak nastavená podľa novoprijatých pravidiel NBS, a ktorá má minimum vstupných údajov pre výpočet RPMN. Napokon, identifikovaná kalkulačka nie je právne záväzná, ale naopak iba informatívna pre spotrebiteľov. Žalobca nepreukázal a ani v konaní netvrdí, že by RPMN vo výške 31,55 % ovplyvnila jeho ekonomické správanie, pričom úver žalobca splatil predčasne už v roku 2010. Očividne nejde o výkon práva v súlade s dobrými mravmi, na čo žalovaný apeloval už v prvom vyjadrení. Otázka či je jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov bola definitívne uzavretá Najvyšším súdom SR v rozhodnutí publikovanom pod R 86/2021 (uznesenie NS SR zo dňa 24. 02. 2021 sp. zn. 7Cdo/183/2020): „Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ [pozn. v súčasnosti § 9 ods. 2 písm. h)] zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí

spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet.“ Obdobne poukazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov: Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 12. 2021 sp. zn. 5CoCsp/82/2020: „Súd však nesprávne právne posúdil prejednávajúcu vec podľa § 9 ods.2 písm. k) ZoSÚ v platnom a účinnom znení v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, z ktorého nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve o úvere konkrétny matematický výpočet RPMN, pričom zákon ani nevyžaduje, aby boli predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označené ako predpoklady pre výpočet RPMN. Túto požiadavku nie je možné vyvodiť z gramatického, a ani z teleologického výkladu tohto zákonného ustanovenia. V zmluve majú byť uvedené len predpoklady použité na výpočet RPMN, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca na výpočet RPMN, ktorý je uvedený priamo v prílohe č. 2 ZoSÚ (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo 24. 02. 2021). Ak súd považoval uvedenie vzorca na výpočet RPMN ako aj presnú špecifikáciu predpokladov na jeho výpočet za obligatórne údaje zmluvy o úvere, tak odvolací sa s týmto názorom nestotožňuje. Okrem uvedeného, z rozhodnutia súdu nie je ani zrejmé, ktorý z predpokladov na výpočet RPMN by mal v zmluve o úvere absentovať!“ (ods. 14.2). Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 09. 2021 sp. zn. 6CoCsp/3/2021: „Odvolací súd zhodne so žalobcom uvádza, že spôsob výpočtu RPMN nie je veriteľ povinný uvádzať v úverovej zmluve a pokiaľ chýba konkrétny matematický vzorec a postup pri výpočte RPMN v zmluve o úvere, nejde o nedostatok, ktorý je zákonom sankcionovaný ako bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere totiž nie je uvedenie výpočtu RPMN, ale iba uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedené sú.“ (ods. 16). Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 01. 2021 sp. zn. 23CoCsp/23/2020: „Pokiaľ ide o zistenie správnosti RPMN, nemôže súd prvej inštancie vychádzať len z údajov tzv. internetovej kalkulačky, ale musí si zaobstarať hodnoverné stanovisko zodpovednej inštitúcie (NBS, prípadne Ministerstvo financií SR) o tom, aká správna RPMN mala byť v prejednávanej veci aplikovaná. Samotná okolnosť, že do kalkulácie pre výpočet RPMN boli zahrnuté položky, ktoré v súčasnosti súd prvej inštancie nepovažuje za dôvodné z hľadiska ich priznania v prospech žalobcu, neznamená, že RPMN v čase jej kalkulácie a zakotvenia do zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami, bola stanovená chybnou, pretože žalobca mohol vychádzať len z údajov a položiek, ktoré považoval z hľadiska obsahu zmluvy za adekvátne a zákonné. Preto by mal súd prvej inštancie overiť, či pri výpočte RPMN postupoval žalobca správne, avšak v tejto súvislosti by nemal odhliadnuť od tzv. spracovateľského poplatku a poistenia, ktoré žalobca pri kalkulácii RPMN použil, pretože z týchto údajov žalobca vychádzal, a len tieto okolnosti môžu byť hodnoverné pri ustálení RPMN.“ Žalobca odkazuje iba na nesúvisiace závery Komisie na posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách zo dňa 24. 01. 2017. Závery Komisie však nie sú pre súd právne záväzné (majú iba odporúčací charakter), nevzťahujú sa na Obchodné podmienky účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy a nezohľadňujú neskôr vydané uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 05. 2020 sp. zn. 4Cdo/9/2019. Žalovaný akcentuje, že Ministerstvo spravodlivosti SR (MS SR), nie je orgánom oprávneným rozhodnúť o subjektívnych právach a právom chránených záujmoch v občianskoprávných veciach: Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 10. 2017 sp. zn. 4Cob/235/2015: „Odvolací súd má za to, že v danom prípade žalobcom predložené stanovisko Komisie je potrebné považovať za jeden z listinných dôkazov, ktorý je súd povinný hodnotiť podľa pravidiel vyplývajúcich z ustanovenia § 191 CSP, pričom odpoveď Komisie má len odporúčací charakter.“ (ods. 8). Daný prípad sa týkal odpovedi Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách zriadenej MS SR. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17. 04. 2018 sp. zn. 27Co/221/2017: „Odvolací súd predovšetkým v tejto súvislosti uvádza, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zriadené v zmysle zákona č. 575/2001 Z. z. nie je orgánom oprávneným rozhodnúť o subjektívnych právach a právom chránených záujmoch v občianskoprávných veciach. Týmto orgánom je súd, ktorý prejednáva a rozhoduje spory vyplývajúce zo subjektívnych práv (čl. 1 CSP), pričom v rámci svojej procesnej činnosti podáva pre daný spor záväzný výklad aplikovanej normy.“ (ods. 9). Možno teda konštatovať, že aj pri tejto námietke ide iba o paušálnu a šablónovitou argumentáciu spotrebiteľa, keďže priložené stanovisko nekorešponduje so skutkovým a právnym stavom veci. Namietaná rozhodcovská doložka, bola dohodnutá „Zmluvné strany sa dohodli“ (...) jasne a zrozumiteľne priamo v čl. 3 zmluvy o úvere. Rozhodcovská doložka nemá znaky neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 OZ, keďže objektívne nemôže spôsobovať „značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa“, keďže možnosť obrátiť sa na rozhodcovský súd nemal výlučne iba dodávateľ (žalovaný), ale aj spotrebiteľ (žalobkyňa) plne v súlade so zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Namietaná zmluvná podmienka bola zrejmá už pri podpísaní žiadosti o úvere, t. j. nebola „skrytá“ a žalobkyňa mala o nej vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy.

Ani prípadná hypotetická neplatnosť dojednanej rozhodcovskej doložky (čo zásadne odmietame) nemá vplyv na platnosť ostatných zmluvných ustanovení a elementárnu povinnosť žalobkyne splatiť poskytnutý úver. Námieta žalobkyne je v tomto ohľade zjavne účelová a špekulatívna, bez akéhokoľvek vecného súvisu s právnym dôvodom a výškou uplatnených peňažných nárokov. Neobstojí ani všeobecné a paušálne poukazovanie žalobkyne na rozhodnutia v iných sporoch. Navyiac, žalovaný poukazuje aj na nález ÚS SR zo dňa 11. 06. 2019 sp. zn. III. ÚS 438/2018: „V prípade rozhodcovských doložiek existuje množstvo rozdielnych skutkových situácií, ktoré vylučujú aplikáciu predošlých záverov dovolacieho súdu na posudzovanú vec. Medzi ne patria najmä: posúdenie totožnosti subjektov rozhodcovskej doložky a ich vzájomného postavenia, vyhodnotenie, kto a z akého dôvodu inicioval uzavretie rozhodcovskej doložky, výklad vôle vrátane posúdenia, či a akým spôsobom sa pri uzavretí rozhodcovskej doložky realizovali práva spotrebiteľa rozhodnúť sa, a predovšetkým samotné znenie rozhodcovskej doložky.“ (ods. 40). Po dôkladnom oboznámení sa s predmetným nálezom je zrejmé, že analytická právna veta, na ktorú odkazuje žalobkyňa, absolútne nekorešponduje s odôvodnením nálezu (ods. 40 - 46), v ktorom ústavný súd iba deklaroval, že: „Vzhľadom na odlišnosť posúdenia skutkových okolností uzavretia rozhodcovskej doložky, keď v danej veci ani nešlo o rozhodcovskú doložku, ktorá by od spotrebiteľa vyžadovala, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nemožno hovoriť o odklone od prechádzajúcich rozhodnutí najvyššieho súdu, a tým ani o porušení základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu, ktoré malo spočívať v nesplnení si povinnosti konajúceho senátu najvyššieho súdu predložiť vec podľa § 48 ods. 1 CSP veľkému senátu najvyššieho súdu na rozhodnutie.“ (ods. 31). Navyše, podľa verejne dostupných údajov z Ministerstva spravodlivosti SR je už niekoľko rokov verejne známe, že príslušný rozhodcovský súd: Rozhodcovská a mediačná a. s., Dunajská 15, 811 08 Bratislava, IČO: 46 023 151 je od 30. 01. 2015 neaktívny. Z týchto dôvodov je jednak žalobcom napádaná zmluvná podmienka obsolentná (právne neúčinná) a iniciované určovacie konanie je v tomto smere nadbytočné, keďže napádané ustanovenie je neaplikovateľné a nepredstavuje pre žalobcu žiadne riziko. Ani prípadná hypotetická neplatnosť dojednanej rozhodcovskej doložky (čo zásadne odmietame) nemá vplyv na platnosť ostatných zmluvných ustanovení a elementárnu povinnosť žalobcu splatiť poskytnutý úver. Námieta žalobcu je v tomto ohľade zjavne účelová a špekulatívna, bez akéhokoľvek vecného súvisu s právnym dôvodom a výškou uplatnených peňažných nárokov. Neobstojí ani všeobecné a paušálne poukazovanie žalobcu na rozhodnutia v iných sporoch. Podľa názoru žalobcu by neprijateľnou zmluvnou podmienkou malo byť aj dojednanie obsiahnuté v obchodných podmienkach, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a upravuje následky porušenia platobnej disciplíny zo strany dlžníka. CSACH, K.: O prílohách zmluvy. Súkromné právo č. 6/2021: „Slovenské súkromné právo neobmedzuje obsah prílohy zmluvy ani inej nepriamej súčasti zmluvy. Príloha zmluvy môže obsahovať aj cenu či predmet zmluvy, teda to, čo zvykneme označovať ako podstatné náležitosti zmluvy, a to dokonca aj v spotrebiteľskom práve (pozn. žalovaného - autor článku priamo v poznámke odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 05. 2020 sp. zn. 4Cdo/9/2019). Nie je vylúčená ani samotná identifikácia strán v prílohe zmluvy. V našich končinách sa tak nepresadila línia rozhodovania českého ústavného súdu, podľa ktorého mohli byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok v spotrebiteľských zmluvách len určité nepodstatné a technické otázky. Prílohy ako súčasť právneho úkonu musia spĺňať náležitosti jeho formy. Avšak ak ide o nepriame súčasti zmluvy a tieto sú riadne inkorporované, nemusia byť podpísané (pozn. žalovaného - autor článku opäť poukazuje v poznámke na rozhodnutie dovolacieho súdu 4Cdo/9/2019, vrátane právnej doktríny v SR).“ (str. 207). Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 05. 2020 sp. zn. 4Cdo/9/2019: „Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Preto aj v prejednávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy.“ (ods. 12) Aplikácia obchodného zákonníka v spotrebiteľských sporoch a tým aj prednostné započítavanie úhrad spotrebiteľa na príslušenstvo akceptuje aj aktuálna judikatúra ÚS SR sp. zn. III. ÚS 307/2020: „Obchodný zákonník konštruje výslovne spotrebiteľské vzťahy, a to nielen zmluvu o úvere, ale napr. aj zmluvy o bežnom a vkladovom účte, resp. vzťahy z cestovného šeku, ako absolútne obchody. To, že spotrebiteľskú zmluvu možno uzavrieť aj podľa Obchodného zákonníka, je zrejmé zo znenia § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky stanovenej podľa predpisov občianskeho práva. V tomto ustanovení zákonodarca jednoznačne akceptuje vznik spotrebiteľských vzťahov i v režime

Obchodného zákonníka. Nielen preto vôbec neobstoja názory o údajnej nevýhodnosti Obchodného zákonníka pre spotrebiteľa, ktoré vychádzajú z eklektívneho a izolovaného porovnávania niektorých právnych inštitútov v ich úprave podľa Občianskeho a Obchodného zákonníka. Nepochybne niekedy je Obchodný zákonník pre spotrebiteľa ako dlžníka nevýhodný (napr. na prvý pohľad, no nie v každom prípade, v určení premlčacej doby štyroch rokov, na rozdiel od trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka), no inokedy je pre dlžníka spotrebiteľa výhodnejšia aplikácia Obchodného zákonníka namiesto Občianskeho zákonníka (napr. pri určení dĺžky premlčacej doby po uznaní záväzku, keď Obchodný zákonník určuje premlčaciu dobu štyroch rokov a Občiansky zákonník desiatich rokov).“ Z týchto dôvodov námietka žalobkyne neobstoí (resp. je právne bezvýznamná), čo potvrdzuje aj prezentovaná aktuálna právna doktrína a najmä rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Vo zvyšku žalovaný zotráva na svojom predošlom vyjadrení, vrátane uplatnených námietok.

10. Na pojednávaní zástupca žalobkyne uviedol, že pokiaľ sa týka vykonaného dokazovania, okrem skutočností, ktoré sú uvedené v písomnej žalobe žalobkyne, replike žalobkyne k vyjadreniu žalovaného, v podstate viac vecí nemajú čo dodať, trvajú na podanej žalobe. Prítomná žalobkyňa Amália Zajacová, uviedla, že okrem toho, čo už uviedol jej právny zástupca vo svojich písomných vyjadreniach, ako aj na dnešnom pojednávaní, viac vecí nemá čo dodať. Zhodne uviedli, že je pravdou, že zmluva o úvere je ukončená, všetko je vyplatené. Majú právny záujem na podaní žaloby, pretože žalobkyňa podpísala formulárovú zmluvu, ktorá obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, že úver mal byť bezúročný a bezpoplatkový, žalobkyňa zaplatila viac, ako si požičala od žalovaného. Žalobkyňa si v skutočnosti požičala 1.000,- euro a vrátila 1.084,50, a preto má záujem, aby peniaze, ktoré preplatila, jej boli vrátené. Preto trváme na podanej žalobe. Žalobkyňa uviedla, že si vybrala 365.banku z toho dôvodu, že mali celkom dobré podmienky. Podpisom zmluvu podpísala. V súvislosti so zmluvou, ktorá je predmetom tohto konania nejaké námietky proti 365.bank, a. s. Bratislava, nepodala. Úver v 365.bank, a. s. Bratislava splatila, kedy sa to stalo, nevedela presne uviesť. Možno je doba, kedy zaplatila úver pre 365.bank, a. s. Bratislava, aj 10 rokov. Uviedla, že stále záväzok preberala iná spoločnosť, preto túto žalobu podala. Pôvodne si zobrala úver od Poštovej banky, a. s. Potom to prechádzalo na iné subjekty, až sa to zastavilo pri 365.bank, a. s. Preto vlastne podala aj žalobu. Zmluvu o úvere, ktorú mala uzavrieť s Poštovou bankou, aj Poštovej banke uhradila. Nerozumela celej situácii, čo sa vlastne deje a preto si zabezpečila jednu spoločnosť. Myslí tým, že požiadala o právnu pomoc Združenie na ochranu práv spotrebiteľa. Myslí tým, že zašla do Prešova na úrad. Bolo to dávnejšie, kedy zašla do Prešova na Úrad pre ochranu spotrebiteľov, kde požiadala o právnu pomoc. Nevie kedy to bolo. Do textu pôžičky zasiahnuť nemohla, pri jej uzatváraní. Mala možnosť jedine prečítať zmluvu o pôžičke a podpísať ju.

11. Zástupkyňa žalovaného uviedla, že sa takisto pridrižiava vyjadrenia, ktoré súdu zaslali a chcela ešte k veci dodať, že pokiaľ sa týka určenia neprijateľných zmluvných podmienok, aj keď súdna prax nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu, v tomto prípade je dôležitá, že zmluva o úvere už bola ukončená, nakoľko žalobkyňa splnila všetky svoje záväzky z tejto zmluvy a žaloba prichádza do úvahy len vtedy, ak by zmluva o úvere ďalej pokračovala. Pretože účelom tejto zmluvy, resp. tohto konania, že tejto žaloby je uplatňovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v petite tejto žaloby, ktorá je predmetom tohto konania. Ja som sa vyjadrovala k neprijateľnosti zmluvných podmienok.

12. Uvedený spor súd takto právne posúdil:

13. Podľa § 261 ods. 6 písm. c) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

14. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase

uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

16. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

17. Podľa § 15 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok.

18. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

19. Podľa § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) platného a účinného v rozhodnom období, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

20. Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

22. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

23. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

24. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

25. Podľa § 559 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

26. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

27. Podľa § 566 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

28. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

29. Podľa § 39a Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá sa sebe alebo inému sľúbiť alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

30. Podľa § 3 ods. 3 zákona NR SR č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

31. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

32. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatvárala žalovaná ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovanou bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že by na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

33. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

34. Zmluvy uzavreté medzi stranami sporu sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle

smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

35. Ako vyplýva z § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi

36. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len “Zákon“) platného a účinného v rozhodnom období, banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá a) prijíma vklady a b) poskytuje úvery a ktorá má na výkon činností podľa písmen a) a b) udelené bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

37. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

38. Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) odplatu podľa osobitných predpisov,

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie

platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

p)úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

q)upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

r)veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

s)výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

t)informácie o právach podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> a podmienky ich uplatnenia,

u)právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> ,

v)spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w)informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

x)právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> , ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

y)názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> ,

z)priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,

aa)názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

39. Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a)zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> ,

b)zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> , s) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> , z) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> a aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> ,

c)zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> alebo

d)v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e)veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

40. Podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> , nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

41. Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>>.

42. Podľa ust. § 19 os. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahŕňajúce aj všetky plnenia súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom nad rámec poskytnutého spotrebiteľského úveru poukazované veriteľovi alebo akejkoľvek tretej osobe s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere; náklady na vedenie platobného účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere použijú sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov celkové náklady spotrebiteľa podľa prvej vety s výnimkou iných skutočných nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť predávajúcemu, okrem kúpnej ceny za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver.

43. Podľa ust. § 19 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

44. Podľa ust. § 19 os. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a zmenu poplatkov zahrnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ktoré sa však nedajú určiť v čase jej výpočtu, vychádza sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov z predpokladu, že úroková sadzba spotrebiteľského úveru a ostatné poplatky zostanú nemenné a budú platiť až do konca platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

45. Podľa ust. § 19 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z., ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>>.

46. Podľa ust. § 19 ods. 6 zákona č. 129/2010 Z. z. opatrením, 22i) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20190101>> ktoré môže vydať Národná banka Slovenska a ktoré sa vyhlasuje v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, sa ustanovia podrobnosti o výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov.

47. Podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

48. Podľa ust. § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

49. Podľa ust. § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

50. Podľa ust. § 100 ods. 1, 2 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20190130>>). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté

ustanovenie § 105 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20190130>>. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

51. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

52. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

53. Podľa § 3 ods.1 a 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

54. Uzatvorená úverová zmluva od ktorej žalobca odvádza svoj nárok je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona. Žalovaný je právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalobca bol v daných prípadoch spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluvy uzavreté medzi stranami sporu majú charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.

55. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola uzavretá zmluva o úvere, pričom táto zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

56. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

57. Nepochybne uzatvorená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

58. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

59. Prvým dôvodom podaného návrhu je to, že zmluva o úvere neobsahuje niektoré z obligatórnych náležitostí požadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej aj len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a to podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere v súlade s písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie - v zmluve o úvere je náležitosť celková výška spotrebiteľského úveru uvedená nesprávne.

60. Dôvodom bezúročnosti je, že je RPMN vypočítané nesprávne. V súlade s písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov - RPMN 31,55 % uvedená v zmluve o úvere je nesprávna, nakoľko správna výška RPMN činí 28,93 %.

61. Zmluva o úvere obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobkyne získať úver v konkrétnej výške 1.000,00 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 30 mesačných splátkach vo výške 46,00 eur mesačne od 15. 01. 2010 do 15. 06. 2012 vždy k 15.dňu toho ktorého mesiaca pri celkovej výške nákladov 375,31 eur, ročnej úrokovej sadzbe 25 %. Ako uviedla na pojednávaní, obsah zmluvy meniť nijakým spôsobom nemohla, mala možnosť si ju jedine prečítať a podpísať ju.

62. Zákon č. 129/2010 Z. z. jasne rozlišuje medzi poskytnutým úverom a celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom, preto je vylúčené, aby náklady spojené s poskytnutím úveru tvorili súčasť istiny poskytnutého úveru. V zmysle ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch „do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Obligatórna obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru - musí zodpovedať jej kogentnému pojmovému vymedzeniu.

63. Podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia nesprávne uvedenie RPMN spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, čo v danom prípade bolo preukázané.

64. V danom prípade na základe vyššie uvedených skutočností mal súd za to, že existuje dôvodná pochybnosť o správnosti údajov RPMN. Tvrdenie žalovaného je nedôvodné. Dodávateľom v danom právnom vzťahu je žalovaný. Je zrejmé, že RPMN bola určená nesprávne v neprospech spotrebiteľa.

65. Podmienky poskytovania spotrebiteľských úverov a výpočet RPMN upravujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“).

66. Na účely tohto zákona sa RPMN rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru.

67. Výpočet RPMN upravuje ustanovenie § 19 zákona, kde je definované na základe čoho sa vypočíta RPMN, aké údaje sa použijú na výpočet RPMN a z čoho sa vychádza pri výpočte RPMN a príloha 2, v ktorej je stanovená základná rovnica na výpočet RPMN a poznámky k výpočtu RPMN.

68. V prípade, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa, tak podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

69. Predmetný úver bol spotrebiteľovi žalobkyňi bol poskytnutý bankovým subjektom a spotrebiteľ očakáva riadnu odbornú starostlivosť pri postupe s poskytnutím úveru. Uvedenie nesprávneho údaja RPMN, zavádzanie spotrebiteľa, je bezo sporu klamaním spotrebiteľa, a preto nie je možné priznať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch. Uvedenie takéhoto nesprávneho údaja je v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Nesprávnu RPMN je potrebné hodnotiť tak, ako keby údaj RPMN v zmluve uvedený nebol, pretože správny údaj o RPMN v zmluve absentuje.

70. Je povinnosťou veriteľa uviesť údaj o RPMN zodpovedajúci skutočnosti (teda zohľadňujúci všetky náklady s poskytnutím tohto úveru spojené), keďže dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom profesionálom so skúsenosťami a výrazne lepšími poznatkami v oblasti, v rámci ktorej vyvíja podnikateľskú činnosť. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedenie nesprávneho údaj o RPMN je skutočnosťou, ktorá nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa a je práve na dodávateľovi ako profesionálne vystupujúcom subjekte, ktorého povinnosťou je konať s odbornou starostlivosťou tak, aby spotrebiteľa nezavádzal a poskytol mu pravdivé informácie o poskytovanom úvere.

71. Odhliadnuc aj od vyššie uvedeného, taktiež nie je naplnené zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ďalšou zákonnou náležitosťou úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia bola aj celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť.

72. Súd má za to, že údaje uvedené v zmluvnom formulári nekorešponujú so skutočnosťou. Výška mesačnej splátky je 46,00 eur, počet splátok 30. Avšak 30 splátok po 46,00 eur predstavuje spolu sumu 1.380,00 eur. V zmluve je však uvedená výška celkových nákladov 375,31 eur, čo by predstavovalo celkovú čiastku úveru 1.375,31 eur, čo je zavádzajúci údaj pre spotrebiteľa. Údaje uvedené v zmluvnom formulári nekorešponujú so skutočnosťou, čoho dôsledkom je bezúročnosť a bezpoplatkovosť celého úveru pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to aj chybná informácia o celkovej výške nákladov a absencia výšky celkovej čiastky, ktorú musí by mal spotrebiteľ, teda žalobkyňa zaplatiť.

73. Ako bolo vyššie uvedené, súd sa stotožňuje s vyjadrením žalobkyne a považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

74. Pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenie, tak toto nebolo predmetom žaloby, preto sa súd týmto nárokom zo strany žalobkyne nezaoberal.

75. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne určiť, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 2574764709 zo dňa 15. 12. 2009, v časti 3) Zmluva o úvere a záverečné ustanovenia, bod (7), v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, sa budú rozhodovať v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach“, tak súd poukazuje na ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka, ktoré sa týka podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

76. V tomto prípade je neprijateľným dojednanie, ktorým sa zmluvné strany dohodnú riešiť všetky spory vyplývajúce z úverovej zmluvy výlučne pred rozhodcovským súdom, vopred vybraným dodávateľom, a následne by rozhodnutie tohto rozhodcovského súdu malo slúžiť ako exekučný titul. Rozhodcovská zmluva vo svojich dôsledkoch spôsobuje, že o právach a právom chránených záujmoch spotrebiteľa rozhodne súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou, teda bez súdnej kontroly zmluvných podmienok. Nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, nakoľko sa spotrebiteľ vzdáva svojich práv, vyjadriť nesúhlas s rozhodcovskou doložkou a zhoršuje si tým svoje zmluvné postavenie. (pozn.: predmetná zmluvná podmienka určená za neprijateľnú voči žalovanému ešte pod obchodným menom Poštová banka, a. s., ako napr. rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 8Csp/198/2019, zo 14. 08. 2020, potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn.

16CoCsp/13/2020, z 31. 05. 2021, alebo rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16Csp/73/2020, zo 06. 10. 2020, potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19CoCsp/55/2020, z 10. 06. 2021).

77. Ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku, uvedenú v Obchodných podmienkach pre úver, v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 4.6, v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) sankčný úrok (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.“

78. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne vzhľadom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takého vzťahu je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosti spotrebiteľa.

79. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú.

80. Za neprijateľnú považuje súd zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Samotná skutočnosť, že právna úprava explicitne nelimituje výšku poplatku neznamená, že žalovaný je oprávnený požadovať jeho zaplatenie v ľubovoľnej výške. Dojednanie o poplatku podlieha prieskumu vo svetle princípu dobrých mravov, civilnoprávnej úžery a v neposlednom rade prieskumu v zmysle ust. § 53 Občianskeho zákonníka.

81. Súd je toho názoru, že každý poplatok musí korešpondovať nejakému predmetu plnenia a je nevyhnutné aby sa týmto poplatkom plnilo za skutočné plnenie poskytované spotrebiteľovi a v jeho záujme. Zmluvná podmienka, ktorá núti spotrebiteľa platiť veriteľovi poplatky za služby bez ohľadu na to, či sú spotrebiteľovi po materiálnej stránke aj skutočne dodané, či ich spotrebiteľ skutočne využije, sú neprijateľné.

82. Občiansky zákonník obsahuje iba demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

83. Súd má za to, že išlo o vopred pripravený text veriteľa, kedy absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť platby na iný účel, ako je splatenie istiny úveru. Išlo o podmienku, ktorá nebola individuálne dohodnutá a predstavuje ľubovôľu dodávateľa započítať platby na iný účel ako boli určené, čo jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v spotrebiteľských vzťahoch v neprospech spotrebiteľa.

84. Súd na záver neprijateľnosti zmluvných podmienok dodáva, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa, totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietat' nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offio takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offio nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak takúto podmienku považuje za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia, s výnimkou prípadu, keď

spotrebiteľ proti tomuto namieta (viď. rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 04. 06. 2009, PANNON GSM, C-243/08, 20091-04713).“

85. Čo sa týka námietky premlčania, súd nevidí dôvodnosť tejto námietky zo strany žalovanej, pretože v tomto konaní sa žiadneho finančného, ani majetkového plnenia žalobkyňa nedomáha. V určovacích sporoch sa nemôže žalovaný, ktorý je v postavení veriteľa, procesne brániť námietkou premlčania. V tomto prípade ide o určovaciu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, prípadne úrok je absolútne neplatný. Taktiež sa domáha určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Taktiež žalovaný nepreukázal účel ekonomického zvýhodnenia žalobkyne, a preto má súd za to, že neunesol dôkazné bremeno.

86. Z citovaných ustanovení vyplýva, že sú to práve účastníci konania (strany sporu), ktorí majú nielen povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci platí dispozičná zásada a prejednávacia zásada. Účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky a sú povinní predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd rozhodne, ktoré z navrhnutých a predložených dôkazov vykoná. Účastník, ktorý nepredloží dôkazy, ktoré má k dispozícii, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe predložených a vykonaných dôkazov. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.

87. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

88. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

89. Žalobkyňa bola v súdnom konaní úspešná v celom rozsahu, a preto jej súd priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. O konkrétnej výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranov a nad Topľou písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 SCP). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.